

4. His ita compositis, frater qui signis horarum præest, accedat ad coquinam ad videndum, si jam parata sunt quæ parantur fratrum usui necessaria. His paratis moveat signum prolixius, dum fratres omnes in ecclesiam concurrere possint. His in unum positus, signum secundum pulset brevius. Finito officio, stet abbas vel secundus ab illo, si ipse non adest cum fratribus; et senior decanus accedat propere ad signum refectorii pulsandum, quo audito, abbas præcedat, sic sequantur reliqui fratres honestissime, ut nullius vox vel mussitatio ibi audiat.

5. Post cibum autem citius redeunt ad stratus suos, maxime juvenes vel negligentes, quorum mores notantur. Si qui sunt de quibus bene præsumitur et volunt, liceat illis aliquantulum, sed tamen breviter, vacare orationi in ecclesia. In claustro autem vel prohibito loco nullus inveniatur, ne forte (quod absit) aliquis fabulis vacet vel otio. Sed nec hoc prædicti Patres saltem concedunt.

6. Item signo Nonæ priore pulsato prolixius, sustineatur a secundo eo modo, sicut superius; et cætera omnia quæ superius diximus de hora Sexta, compleantur. Sunt qui versum volunt dicere post potum Nonæ, sicut prius in capitulo, ad solvendum silentium, quod caute custodiunt usque ad illam horam. Sed videat abbas utrum hoc observare voluerit. Post Nonam autem, sicut jam præfati sumus, in opere custodiantur omnia.

7. Vidimus etiam de adolescentioribus fratribus maximam curam haberi, et ad hanc curam deputatos duos, quorum probatissima vita habebatur in monasterio; nec declinari adolescentes ab eorum aspectu, sive in die, sive in nocte, unquam ausos fore.

8. Circatores etiam duos, qui omnibus horis, dum fratres vigilabant, circuibant monasterium, ne quis frater deesset proprio loco: si autem defuisset, statim in tabulis notabatur, et in conventu fratrum aspectui abbatis præsentabatur, et juxta propriam

A temeritatem regulari disciplina corripiebatur. Sed et multa alia, quæ brevitatis hujus schedulæ coerces, et ore colloquentis edocentur melius ab his Patribus custodiri.

9. De modis autem poenitentiae cautissime decernunt, quos modos esse septem dicunt regulares. Primus, admonitio seniel et iterum atque tertio. Secundus, correptio publica coram omnibus, absque excommunicatione. Tertius, excommunicatio pro levioribus culpis. Quartus, excommunicatio pro gravioribus culpis. Quintus, verberum vindicta vel corporis castigatio. Sextus, oratio communis ab omnibus. Septimus, expulsio de Monasterio, si rite recorder. Inveniuntur tamen et alii modi poenitentiae in regulari disciplina, sed hi excellentiores.

B 10. Vidimus etiam et aliud observabile, si quis ad perfectionem taciturnitatis venire desideret, quod nullus fratrum in quolibet loco loqui aliquid præsumebat, præter duo ad hæc deputata. In ecclesia nullus præter officium divinum et verba orationis: si aliquid cuilibet loqui necessitas erat, tacto vestimento abbatis vel ejuslibet fratris annuit ad illa loca: expositisque paucissimis verbis vel rationabilibus, statim abscesserunt, timentes ne propter necessaria verba, in nociva et inutilia inciderent.

11. Prædicti circatores hoc observabant; si aliquem ridentem vel aliquid susurrantem conspexerant, statim tabulis notabatur, et benignissime corripiebatur tempore opportuno.

C 12. Inter se namque tanta charitate ardebant, ut si cuilibet contigisset, propter communem utilitatem longius abesse, quod tanta dilectione desiderabatur ab omnibus, ut nulla mater amplius unicum filium desiderare potuisset, usque dum rediret. Reddito propriis, statim super collum ejus in osculam ruebant fraterno affectu, implentes illud quod Dominus dicit in Evangelio: *Tunc vere discipuli mei eritis, si dilectionem habueritis ad invicem.*

APPENDIX.

FRAGMENTUM PLACITI REGII ADVERSUS SINLEUM

Qui bona Ecclesiam Fuldensem attinentia usurpaverat.

Carolus, gratia Dei rex Francorum, vir iuluster. D Cum nos in Dei nomine Longlario villa, una cum optimatibus, vel pontificibus, seu iulustribus viris ducibus, comitibus, sederemus ad universorum causas audientias, vel recto iudicio aterminandas, ibique veniens venerabilis vir Sturmio, abba de monasterio Fulda, ubi domnus et sanctus Bonifacius in corpore requiescit, homine aliquo, nomine Sinlei, interpellabat repetitivque, eo quod res illas in loco

qui dicitur Autmondista, quod domnus rex Pippinus per suum præceptum ad causam S. Bonifacii condonavit, una cum adjectentis..... domibus, edificiis, pratis, silvis, aquis, aquarumque decursibus ac totum et integrum quidquid ad ipsa villa Autmondista asicere videtur.....

Actum quod fecit mense Novembris die in anno iv. regni nostri.

Thiotgandus recognovit et subscripsit.